

om Mødet den foregaaende Aften, »hvormed jeg, saa daarlig og kraftsløs min Tale end var, dog vist ikke har gjort vor kære Herre Skam«.

Nu havde han taget sin lille Rejsebibel frem og sad bøjet over Bogen med den ene Tommelfinger til Støtte under Hagen.

Paa sine mange Vækkelsesmøder omkring i Landet havde han ofte advaret mod Misbrug af den hellige Skrift. Han havde talt om visse blegnæbede Hældører, som drev Bibellæsningen som et fromt Tidsfordriv og mente at behage Gud med deres Ladhed. Men navnlig havde han gjort mange dristige Løjer med de Folk, der — som han selv engang — bildte sig ind, at Guds Ord lod sig bruge som en Slags aandeligt Afføringsmiddel, der drev Syndigheden ud af Mennesket, eller som et beroiligende Pulver »at tage før Sengetid« for at sikre sig en god Søvn med lyse Drømme. Han plejede at sige, at den, der under sin Læsning af Bibelen ikke følte sig som en arm Skibbruden paa den oprørte Sø, læste den gennem Fandens Briller.

Alligevel gik han aldrig selv nogen Aften tilsengs uden at have læst et Kapitel, mest i det gamle Testamente, fordi han — ligesom sin Mor — kunde det nye udenad.

Han løftede nu sit tunge Hoved fra Tommelfingeren. Der var bleven banket paa hans Dør.